

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 7. Correctus locus è primo Rhetoricorum Aristotelis. item locus
Callimachi ex hymno in Apollinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

tur: quæ certo quodam modo propria animalium sunt. ergo ex ea opinione multa loquendi genera fluxere in quotidianam loquendi consuetudinem. nam extinguendi verbum, quod in igne proprium est, etiam in animalibus dicitur. vt, — *natumq; patremq; Cum genere extinxem. & animam extinguam seni.* & viuere, ab iis quæ animata sunt, ad ignem transfertur. Plautus:

Nam si ignis viuet, tu extinguere extempulo.

& Horatius *viuas lucernas dixit, accensas:*

Viuasq; producent lucerna,

Dum rediens fuget astra Phœbus.

quod autem mihi rarum in primis visum est, etiam interfectum torrem pro extincto Accius dixit. eius enim extant hi versus Meleagro:

Tum suum vitæ finem, ac fati internecionem fore Meleagro, cum torris esset interfectus flameus.

Correctus locus è primo Rhetoricorum Aristotelis. item locus Callimachi ex hymno in Apollinem.

CAPVT VII.

ARISTOTELES libro primo De Arte dicendi, ubi felicitatis partes percenset, *eúneliar*, id est, vt Victorius eruditè & eleganter interpretatur, bonam commodamque senectutem in eo positam esse dicit, vt & tardè senescat quis, & sine dolore ac molestia senescat: nam neque quem citò deserit iuuentus, feliciter senescere dicendus est; neque is, cuius ingrauescentem ætatem magni dolores molestiæque comitantur. In iis autem verbis, quæ statim apud Aristotelem sequuntur, vitij aliquid inesse arbitror: neque Victorij aut scripturam, aut interpretationem ea in parte probō. Ille enim legit: *Εστὶ δὲ καὶ ἐν τῷ σώματι ἀρετὴ, καὶ τῷ πνεύματι ἀρετὴ ἢ ἀνοσότης αὐτῶν, μηδὲ ἰσχυρὸς, ἐκ ἕσται ἀπαθὴς, ἐδὲ*

L 3

ἀλυτὸς

Mureti
Lectio
LIII
25

ἄλυπός, καὶ πολυχρόνιος, ἔτ' ἂν εὐτυχῆς διαμείνεν αἰ. quibus ex verbis quam sententiam efficiat, ex ipsius commentario perspici potest. ego autem ita legendam esse: *ἢ ἄνοστος γὰρ ὢν, μηδ' ἐὶ γυρός, ἢ ἔσται ἀπαθής, ἢ ἀπὸ πόνου, καὶ πολυχρόνιος ἂν δὲ τύχης διαμείνεν αἰ.* cum dixisset, ad εὐγυρίαν concurrere oportere cum corporum fortunæ bona: causam statim addidit, cur vitæ que necessaria essent. nam & nisi qui prospera vitæ valetudine, integrisque sit corporis viribus, is vitæ εὐδαιμονίας sit, fieri prorsus non potest: & cui parum amara fortuna sit, neque vacare molestiis poterit, neque vivere. multa enim fortuito obici possunt, quæ parum magnas & graues molestias afferant, partim etiam vitæ spatium contrahant. hoc est igitur quod ait, *ἢ τύχης ἢ τε ἄλυπον, ἢ τε πολυχρόνιον διαμείνεν οἷόν τε ἔσθαι.* Eodem propè modo memini correctam olim esse ab Iulio Aurato, homine doctissimo, mihique amicissimo, versum quendam Callimachi ex hymno in Apollinē, qui cum vulgo ita legatur:

Οὐδ' ὁ χροὸς τὸ Φοῖβον ἐφ' ἑνὸς μόνον ἡμῶν αἰεῖσει.

Est γὰρ εὐμνός τις. ἂν ἔρεα Φοῖβον αἰεῖσει.

legendus est, ut is, quem modò dixi, vir eruditissimus admonuit, hoc modo:

Est γὰρ εὐμνός τις. τίς ἂν ἔρεα Φοῖβον αἰεῖσει,

hoc enim dicit poeta, neminem esse usque eò rudem & indisertum, cui non facillimum sit laudare Apollinem. nam ita multa in eo laudanda esse, ut nemi, et infantissimo quidem, qui eum celebrare instituerit, deesse possit oratio.

Conatus emendandi duos locos è tertio libro Aristotelis

De Arte dicendi,

CAP. VIII.

SVMVM studium adhibere debent, quicumque saliquid dicendo persuadere meditantur, in ipso dicendo